

Ռաֆֆի

Մոզպետ

Մն մոզպետին դիմեցի
Հետս առա ես իմ «Փունջ»,
Եղանակը շատ վատ էր,
Հով էր փշում դառնաշունչ:

Ես ունեի նպատակ...
Ուղիղն ասած, խիստ սխալ,
Սատանայից ի՞նչ բարիք
Կարելի է մեզ հուսալ:

Պատահում է, երբեմն
Մարդ այնպես է մեղանշում,
Խոստովանվելն անգամ
Կարմրում է, ամաշում:

Ի՞նչ օգուտ... Ո՞վ յուր կյանքում
Չէ գործել հիմարություն,
Մոլորությանց ենթակա
Է տկար մեր բնություն:

Ըշտապ-ըշտապ վազելով՝
Հասա նորա կացարան,
Սաստիկ ցրտից սառչելով՝
Էլ չէր բացվում իմ բերան:

Ես քաշեցի զանգակը,
Հայտնվեցավ մի ծառա,
Իմ սխալման առաջին
Արդեն լագաթն առա...

Կերբերոսից ավելի
Դժնետեսիլ այդ հիմար՝
Ինձ ստիպեց քառորդ ժամ
Դրսում սպասել չարաչար:

Պարո՛ն, ասացի նորան,
Դուք հայտնեցեք իմ մասին,
Թե ներկայանալ կամիմ
Ես մոզպետի սպասին:

Որպե՞ս է ձեր ազգ, անուն,
Հարցուց ինձանից ծառան,
Պաշտոնական յուր ոճով.
Ես հայտնեցի շուտ նորան:

Նա չքացավ: Ես երկար,
Երկար սպասում էի դրսում,
Անիծելով իմ խելքը,
Ջի շատ սաստիկ էի մրսում:

Վերջապես հրավիրեցին
Ինձ մոզպետի կացարան:
Շուտ «անուն հոր» ասեցի,
Տեսնելով նորա կերպարան:

Բավականին զարդարուն
Էր դահլիճն այն շքեղ,
Նորա կահն ու կարասին
Էր թանկագին բարեգեղ:

Բազկաթողի մի վերա
Նստած էր քուրմն այն սուրբ,
Մետաքսեղեն հագուստը
Էր փառավոր և շատ նուրբ:

Աստղի նման փայլում էր
Ալմաստի մեծ մատանին,
Ականակոտ մանյակը
Լույս էր բաշխում խավարին:

Երբ որ տեսա ես նորան
Վերարկուն լայնաքղանց,
Կարմիր մախնոտ հողաթափ,
Քնքշությունքը չափազանց՝

Կարծում էի, թե արդեն
Դա չէ՛ սևիկ մի մոգպետ,
Այլ ես շնորհ ունեի
Մի պճնասեր կնոջ հետ:

Ինձ այդ իսկ սխալմունքն
Ազատեց նորա մորուք,
Մտածելով, թե այդ ազգ
Չարդարվում է որպես կուռք:

Հակամայից ստիպված,
Ես մերձեցա դեպ հառաջ,
(Էլ ի՛նչ ս մեղքը գաղեն)
Համբուրեցի նորա աջ...

Խոսակցությունը սկզբից
Էր տաղտկալի, կցկտուր,
Չի անհամ, անգույն խոսքերին՝
Միշտ անհամն է տրիտուր:

Գանգատվում էր մոգպետը
Մերթ հիմար ժողովրդից,
Թե նորա չըզիտեն հարգել
Փառքն ու պատիվն անմահ դից:

Մերթ գանգատվում էր տարվա
Անպիտան եղանակեն,
Ջի բանտարկյալի նման
Դուրս չէր գալիս սենյակեն:

Մերթ անիծեր խոհարար,
Ճաշը վատ էր պատրաստում,
Մինչ զզվանք ամեն օր
Նա խմում էր և ուտում:

Նկատեցի, վերջ չունեն
Այդ գանգատները տրտում,
Ջի բացատրում է լեզուն
Ինչ որ ամբարված է սրտում:

Հակամայից ես նորա
Ընդհատեցի այդ տրտունջ,
«Ահա՛, հայրիկ, ասացի,
Ձեզ բերել եմ ես իմ «Փունջ»:

Իսկ մոգպետն էլ չեղավ
Իմ ասածին ուշադիր,
Խիստ ծանր հորանջելով՝
Ծուրը մեկնեց իմ խնդիր՝

Է՛հ, այդ անիծված փունջն
Ինձ խիստ շա՛տ է վնասում,
Ես նորանից մի օգուտ
Ինձ բնավ չեմ սպասում:

Լավ է ընայել կոնյակ,
Ռոմ, խերես և շամպան,
Դորա փոքր ի շատե
Օրինավոր են մի սան:

Ա՛խ, ես ձեզ սխալեցրիմ,
Ասացի, հայր պատվական,
«Փունջ» և պունջ են դորա
Որոշ բառեր զանազան:

«Փունջ» ասածս նվաստիս
Է հորինած երգարան:
Այս ասելով՝ ես գիրքը
Տվեցի ձեռքը նորան:

Առեց, թերթեց նա գիրքը,
Նայեց թվին և ամսին,
Որպես թուրքը զգվանքով
Նայում է խոզի մսին:

Նա ետ տվեց ինձ գիրքը,
«Կարդացեք, ասաց, մի բան.»
(Երբ որ արջն է քո տեսուչ,
Վա՛յ քո հալին, պարտիզպան...)

Մինչ նոգպետը քնքշաբար
Հարդարում էր յուր մորուք,
Սկսեցի ես կարդալ
«Դժոխքի կապալառուք»:

Ուշադրությամբ հայրիկը
Լսում էր իմ ընթերցում,
Որ բորբոքեց նորա մեջ
Մրտի սաստիկ զայրացում:

Գրգռվեցան, վառվեցան
Նորա ողջ շար կրքերը,
Քանզի տեսավ այն ճիվաղ
Հայելումն յուր պատկերը:

Նա ընդհատեց ընթերցում,
Գոռաց ամպի որոտով,
Ես կատաղի նրա դեմքը
Չննում էի անվրդով:

Այդ ինչե՞ր ես դու գրել,
Լի՛րբ, անամոթ, անիծված,
Ես քեզի ընպել կըտամ
Այդ թունավոր հորինված:

Հեռո՛ւ, հեռո՛ւ, դուրս կորի՛,
Էլ չըտեսնեն քո երես,
Դու կստանաս քո վարձը,
Դու իմ ուժը լսե՛լ ես...

Ես քեզ այնտեղ կորցնեմ,
Լույս չըտեսնես էլ բնավ,
Ուր չէ ծաղկում նշենին,
Բույն չէ դրել ագռավ...

Այո՛, գիտեմ այդ բոլոր,
Ասացի ես սատնաբար,
Միայն եկա ես քեզ մոտ,
Լավ գննել քո տիպար:

Չի լրացնե պոետը
Քո կյանքի նկարագիր,
Նորան փույթ չէ լինելը
Օտար աշխարհ տարեգիր...